

Bir zamanlar, birbirine bitişik iki çiftlikte yaşayan iki erkek kardeş vardı. Günlerden bir gün bu iki kardeş arasında bir anlaşmazlık baş gösterdi. İki kardeş arasında o zamana değin ilk kez görülen anlaşmazlık, giderek büyüdü ve kardeşler arasında ayrılığa neden oldu. İki kardeş, birbirlerine yalnızca küsmekle kalmadılar, yıllardır ortaklaşa kullandıkları tarım makinelerine değin sahip oldukları tüm araç gereçlerini ve mal varlıklarını da ayırdılar. Küçük bir yanlış anlama

sonucu başlayan anlaşmazlığı izleyen ayrılık, giderek büyüyen bir uçuruma dönüştü ve en sonunda yerini, karşılıklı kullanılan hoş olmayan sözlere bıraktı. Bunun arkasından da beklenenler oldu ve kardeşler arasında önce şiddetli bir kavga, sonra da ürkütücü bir sessizlik yaşanmaya başladı.

Bir sabah, bu iki kardeşten büyüğünün kapısına bir usta geldi. Elinde büyük bir marangoz çantası vardı. Ev sahibinden geçici bir iş istedi :

- “Yapılacak ufak tefek bir işiniz varsa, size yardımcı olmak isterim”, dedi. “Elimden hemen her iş gelir. Birkaç gün çalışırım, işi bitiririm.” Büyük kardeşin aklına o an bir "iş" geldi.

- “Evet, sana göre bir işim var” dedi ve küçük kardeşinin çiftliğini işaret etti. “Şu derenin karşısındaki çiftlik, komşumdur. Daha doğrusu, benim küçük kardeşime aittir o çiftlik. Geçen haftaya dek benim çiftliğimle onun çiftliği arasında bir otlak vardı. Sonra o, buldozeriyle oraya ırmak bendi yaptı ve şimdi aramızda, otlak yerine, çiftliklerimizi birbirinden ayıran bir dere var.” İş isteyen adam, büyük kardeşin söylediklerini dikkatle dinledikten sonra sordu :

- “Benden ne yapmamı istiyorsunuz?” dedi. Büyük kardeş önce kuşkusunu, sonra da kararını açıkladı :

- “Kardeşim bunu, bana acı vermek için yapmış olabilir”, dedi. “Fakat şimdi ben, onun yaptığından daha büyük bir şey yapacağım.” Bunları söyledikten sonra adamı aldı, ahırların olduğu yere götürdü ve duvarın dibinde yığılı duran kütükleri gösterdi. “Senden, bu kütükleri kullanarak, iki çiftlik arasında üç metre yükseklikte bir çit yapmanı istiyorum” , dedi. “Kaç gün çalışırsan çalış, nasıl yaparsan yap ama bana öyle bir çit yap ki, gözlerim kardeşimin çiftliğini artık görmek zorunda kalmasın”. İş arayan usta, başını salladı:

- “Sanırım durumu anladım, efendim”, dedi. “Şimdi bana çivilerin, kazma küreğinin yerini gösterin ki hemen işime başlayayım.

Büyük kardeş ustaya kazma, küreğinin ve çivilerin olduğu yeri gösterdikten sonra, alışveriş yapmak için kasabaya gitti. Usta ise, tüm gün boyunca ölçerek, keserek, çivileyerek sıkı bir biçimde çalışmaya koyuldu. Akşam güneş batarken o işini bitirmiş, çiftlik sahibi büyük kardeş ise

KÖPRÜ..

Ahmet Türkan tarafından yazıldı

Pazartesi, 29 Nisan 2024 15:08 - Son Güncelleme Pazartesi, 29 Nisan 2024 15:08

alışverişini tamamlamış, kasabadan dönüyordu. Çiftliğe gelir gelmez ustanın yaptıklarına baktı ve şaşkınlıktan gözleri, yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. Karşısında, yapılmasını istediği çit yoktu ama, derenin bir yakasından öteki yakasına uzanan görkemli bir köprü vardı. Biri kendi çiftliğinin toprağına, öteki küçük kardeşinin çiftliğinin toprağına oturtulmuş sağlam iki ayak üzerinde, yanlarındaki korkuluklarına varıncaya dek tüm ayrıntılarıyla yapılmış ve tam anlamıyla "usta işi" denilecek kusursuzlukta bir köprü uzanıyordu.

Büyük kardeş, hâlâ geçmeyen şaşkınlığıyla bu köprüyü seyrederken, karşıdan birinin geldiğini gördü. Dikkatle baktığında gelen kişinin, komşusu, yani küçük kardeşi olduğunu anladı. Kardeşi, kollarını iki yana açmış olarak köprünün karşı ucundan kendisine doğru yürüyordu :

- “Benim sana karşı yaptığım bunca haksızlığa ve söylediğim bunca kötü sözlere karşın sen, bu köprüyü yaptırarak ne denli iyi ve ne denli büyük bir insan olduğunu gösterdin”, dedi ağabeyine. “Şimdi bir büyüklük daha yap ve sen de kollarını açarak bana gel...”

Köprünün iki ucundan ortaya doğru yürüyen kardeşler, köprünün ortasında bir araya geldiler ve özlemle kucaklaştılar. Büyük kardeş bir ara arkasına baktığında, çantasını toplayıp, oradan ayrılmakta olan ustayı gördü.

- “Gitme, dur, bekle...” diye seslendi ona. “Sana yaptıracığım birkaç iş daha var, çiftliğimde...” Usta gülümsedi :

- “Ben buradaki işimi tamamladım, gitmem gerek”, dedi ve ekledi : “Yapmam gereken daha çok köprü var...”

"Köprüleri kurabilecek gücünüz hiç eksik olmasın, Köprüleri kurduktan sonra da, yıkılmaması için sık sık bakımını yapın, yani sevdiklerinize zaman ayırın, o köprü yoluyla sık sık gönüllerini ziyaret edin."

Alıntıdır...